

Tekst: www.grimago.nl
Ontwerp: www.podivium.nl

Meibloem en de nachtdraak

In een ver land lag een mooi boerderijtje aan de rand van een groot bos. Op dat boerderijtje woonde Meibloem met haar schapjes. Elke dag ging zij zingend op pad om haar wollige vriendjes naar de mooiste weilanden te brengen, waar zij hun buikjes vol konden eten met het sappigste gras.

Op een morgen werd zij wakker door het kraaien van de haan en glimlachend stond ze op. Felle zonnestralen vielen door de gordijnen, en het beloofde weer een schitterende dag in de mooie heuvels rondom hun boerderij te worden. Toen ze naar buiten liep, merkte ze meteen dat er iets mis was. De schapen in de stal mekkerden druk, drukker dan normaal. Ze klonken angstig. Snel liep Meibloem naar ze toe en in de stal zag ze tot haar schrik dat er een groot gat in het dak zat. Toen ze de schapjes telde, merkte ze dat er eentje ontbrak. Zonder een spoor achter te laten, was het beestje verdwenen.

De volgende ochtend werd Meibloem wakker met een angstig voorgevoel. Door de slaapkamerramen kon ze het drukke gemekker van de schapjes horen en toen ze in haar pyjama bij de stal aankwam, zag ze dat er weer een schapje weg was. En de nacht erna verdween er weer een schapje. Hoewel

ze de deur stevig dicht hadden gemaakt, leken de arme beestje door het dak getrokken te worden. Maar wie doet zo iets?

De volgende ochtend was er weer een schapje weg en Meibloem stond er helemaal alleen voor. Ze besloot een nacht wakker te blijven om te zien wie er nou toch steeds een schapje mee nam. In het donker van haar slaapkamer zat ze de hele nacht uit het raam te staren. En toen de nacht op haar donkerst was en zelfs de uilen met hun ogen knipperden van vermoeidheid, streek er een grote, gevleugelde draak neer op de schapenstal. Met grote klauwen greep hij door het gat naar binnen, op zoek naar een lekker hapje.

Meibloem werd verschrikkelijk boos en ze vergat helemaal dat zo'n grote draak levensgevaarlijk is. Met drie sprongen rende ze de trap af, door de deur naar buiten en vlak achter de draak hield ze stil. 'Blijf van mijn schapjes af!' gilde ze zo hard als ze kon. De draak verstarde. Langzaam draaide hij zijn lange nek met in het maanlicht glinsterende stekels om en twee doodenge, bloedrode ogen staarden naar Meibloem. 'Ga naar binnen, meisssssje,' lispelde het monster met een raspende stem. 'Anders ga ik iets anders opeten dan een sssssschapje.' Traag draaide het beest zijn kop weer terug en gulzig begon hij weer in de stal rond te graaien. 'Nee!' gilde Meibloem, 'Blijf van ze af!' Met een snelle zwiep van zijn staart deelde de draak een vreselijke klap uit. Meibloem zeilde door de lucht en viel bewusteloos op de grond.

Toen ze de volgende ochtend wakker werd, had Meibloem een vreselijke hoofdpijn en ze zag dat er weer een schapje weg was. Wat moest ze nou doen? Ze had geen flauw idee, en ze huilde de hele dag.

Die nacht werd ze wakker van een zacht tinkelend geluid. Even dacht Meibloem dat het weer die afschuwelijke draak was, maar al snel begreep ze dat die niet van dit soort lieflijke geluidjes kon produceren. Ze keek om zich heen en op het voeteneind van haar bed zat een figuurtje. Een klein teer poppetje met vleugeltjes van gaas, die blij met haar voetjes heen en weer schommelde.

'Hallo!' zei het poppetje, 'ik ben een lichtelfje.'

Meibloem knipperde met haar ogen.

'Een lichtelfje?'

'Ja. Wij zijn het licht in het duister, net zoals er soms duister in het licht is.' Meibloem begreep er niets van, maar besloot dat iets dat er zo lief uitzag nooit gevaarlijk kon zijn.

‘Wat doe je in mijn slaapkamer?’

‘Ik kom je helpen met je probleem.’

‘Bedoel je die draak?’

‘Ja, die draak is een losgeslagen nachtdraak. Erg gevaarlijk. Niet zo slim.’

‘Maar wat kan zo’n klein... euh... dagfeetje daar dan tegen doen?’

‘Lichtelfje,’ corrigeerde het wezentje. ‘Ik kan je vertellen hoe je de nachtdraak kunt verslaan. Dat is wat wij lichtelfjes doen. Die nachtdraken... die kunnen namelijk niet tegen zonlicht. Dan gaan ze dood.’

‘Maar ik kan hem toch niet vasthouden?’

‘Oh jawel hoor,’ glimlachte het elfje en ze fluisterde een plan in de oren van Meibloem.

Het was hard werken geweest, maar eindelijk was Meibloem klaar. Hoewel ze het een eng idee vond om de nachtdraak zonder een wapen aan te pakken, vertrouwde ze op het lichtelfje. Ze stond op van haar tafel en keek door het raam naar buiten. Het was pikkedonker, het donkerste moment van de nacht. En alsof hij erop gewacht had, streek de gitzwarte draak weer neer op de schapenstal. Voorzichtig en een beetje bang liep Meibloem naar buiten.

‘Draak! Stop onmiddellijk met dat gegraai!’ schreeuwde Meibloem naar de draak. Verveeld draaide het monster zijn kop met de glanzende rode ogen naar haar toe.

‘Hoepel op, menssssssenvrouw,’ siste hij.

‘Laatste kans,’ riep Meibloem, terwijl ze moed verzamelde. ‘Als je nu niet weggaat en nooit meer terugkomt, dan zal ik je doden.’

De draak lachte vreselijk hard en vreselijk gemeen. Behendig klauterde hij van de schapenstal af en snel sprong hij tot recht voor Meibloem. Boosaardig grijnzend rammelde hij met zijn stekels, flapperde met zijn vleugels en raspte met zijn grote klauwen over de grond.

‘Wat denk jij nou te kunnen bereiken, kleine ssssterveling,’ lispelde hij vals, ‘aangezien ik sssso groot ben en jij sssso klein.’

‘Dit!’ schreeuwde Meibloem, en vanonder haar schort trok ze een lichtgevend bundeltje touw tevoorschijn. ‘Dit ga ik doen!’

De draak sperde zijn ogen wijd open en probeerde naar achteren te wankelen, maar het was te laat. Snel gooide Meibloem een lus van het lichttouw over de nek van het monster, die het uitschreeuwde van de pijn. Ze bond het andere uiteinde aan een rotsblok vast en rende zo snel ze kon weer naar haar huisje.

De draak schreeuwde en de draak brulde, hij kronkelde en hij spartelde, maar het touw liet niet los. Het was namelijk geen gewoon touw, maar een heel bijzonder touw. Het was namelijk gemaakt van aan elkaar geknoopt lichtelfjeshaar. Een lichtgevend touw, want de haren van lichtelfjes zijn van puur zonlicht gemaakt. En daar kan geen nachtdraak tegenop. Omdat Meibloem dat wist, ging ze uitgeput op haar bed liggen. Ze was zo moe van alle spanningen en avonturen dat ze in slaap viel, ondanks alle herrie die de draak maakte. Het monster schreeuwde en smeekte, dreigde en krijste, maar Meibloem hoorde het niet meer.

Toen ze volgende dag wakker werd, was het stil buiten. Warm zonlicht viel door de ramen naar binnen. Meibloem kledde zich zo snel mogelijk aan en rende naar buiten. Daar, tussen de schapenstal en het rotsblok, stond een boom. Een grote zwarte boom, met weide takken waar ooit vleugels waren, met brede wortels waar ooit klauwen waren en met een hoge top waar ooit twee rode ogen in gloeiden. En vanaf dat moment werden er geen schapjes meer gestolen. Want zolang die boom naast de schapenstal stond, wisten alle voorbij vliegende nachtdraken dat het hier voor hen niet veilig was. En Meibloem en haar wollige vriendjes leefden nog lang en gelukkig.

